

Lari Mäkiö tuijottaa panoraamahissin ikkunasta avautuvaa näkymää yli Moskovan. Hissi liikuu ylöspäin ääntäkään päästämättä. Ohjeeksi annetut sanat soivat päässä: nainen on tottunut saamaan mitä haluaa, on terävä kuin partaveitsi, rikas kuin mikä, eikä puhu joutavia. Venäjän suosituin nainen. Halutuin. Kadehdituin. Mitä vielä? Lari ei muista. Sydän hakkaa, koska tilanne on uusi. Hissi nytkähtää. Sen ei tietenkään pitäisi, ei tämän hintalapun rakennuksessa. Vieressä suolapatsaana seissyt turvamies murahtaa nyt ensimmäisen kerran. — Ulos. Pilvenpiirtäjän koko ylin kerros kuuluu Katriina Suurelle. Niin Venäjän rikkainta naista kutsutaan. Hissin ovien avauduttua Laria tuijottaa kaksi luonnollisen kokoista, marmoritynyllä istuvaa leijonapatsasta, mutta Katriinasta ei näy jälkeäkään. — Tervetuloa, naisen ääni äkkiä sanoo. On vaikeata sanoa, mistä se tulee. Ääni vaikuttaa pehmeältä, mutta saattaa olla syntetisoitu, Lari tuumii ja pyörähtää ympäri. Tila jatkuu ja jatkuu silmäkantamattomiin. Huoneistossa ei ole lainkaan väliseiniä. Teräksisiä pilareita kyllä, mutta seiniä ei missään. Kaikki keittiöistä, makuuhuoneista ja kylpyhuoneista alkaen on yhtä suurta tilaa. Samassa Lari tajuaa. Naisen ääni. Seiniin upotettuja kaiuttimia on kaikkialla, kuten vanhojen modernistien huonekalujakin. Miesiltä täydellinen Barcelona-setti. Corbusierin chaise longue poninkarvaisena. Rietveld tuolla. Breuereitakin pareittain. Kaikki on uutta, ei vintagea. — Ahaa. Tuijotatte irtaimistoa, kaiuttimet vastaavat Larin tuijotukseen. — Istukaa toki. — Käynkö peremmälle? — Älkää vielä. Tutustutaan ensin. Jääkää eteiseen. Lari antautuu Barcelona-tuolille. Pinta on tahriintumatonta kermanväristä siannahkaa, ruostumaton teräsrunko kuin yhtenä kappaleena valettu. — Tiedätte varmaankin, miksi olen täällä. En tiedä, olisinko halunnut, mutta... — Olette ainakin rehellinen. On totta, että käytin hieman suostuttelutaitojani saadakseni teidät tänne. Larin heppi oli uhattu katkaista kolmeen pätkään. Sitä voi jo sanoa suostutteluksi, jos jotakin. — En voinut muutakaan. — Jutellaan, Katriinan pehmeä ääni naurahtaa. Hetken kuluttua: — En haluaisi näyttäytyä. Olen alasti. — Olette omassa talossanne, Lari murahtaa. — Voitte tehdä mitä haluatte. Valtiomiehenkadulla olevaan palaverihuoneeseen, jonne Lari oli raahattu asunnostaan revittynä, oli kuulustelevalle poliisin lisäksi ahtautunut heppu, jonka ahteri ei ollut yhteensopiva putkituolin ergonomian kanssa. Heppu oli esitellyt itsensä ulkoasiainsihteeriksi Henti Aarrakseksi. Larin vieressä oli tyhjä tuoli, jolle hän oli paiskannut laukkunsa, piponsa ja puhelimensa. — Mistä te sellaista olette päähänne saaneet? — Sillä ei ole merkitystä, Aarras sanoi. — Mutta tuskin se salaisuuskaan on. Olette luksuluokan rattopoika. — En kommentoi, Lari heitti lonkalta. — Olkaa kommentoimatta, mutta teidän olisi syytä kuunnella se, mitä minulla on sanottavanani, alusta loppuun asti. Ette te sitä halua, että toimianne aletaan setviä hienolla kammalla. — Mitä sitten? — Tiedätte mitä tarkoitan. Teihin on oltu yhteydessä. Teitä on uhkailtu. Tehkää niin, kuin venäläiset haluavat. Tässä on paljon pelissä, poju pieni. — Niin. Mutta pitäkää suu supussa, toinen kuulustelijoista lisäsi. — Ei hän tyhmä ole, Aarras vahvisti. — Ei tietenkään. Siksi me täällä olemmekin. Ystäväni tässä tarkoittaa, että on osattava taipua, kuulustelija jatkoi. Niin oli jatkettu toista tuntia ja lopulta Lari oli myöntynyt. Ottanut lentoliput ja matkustanut Moskovaan. Naisen viileä ääni viiltää taas kovaäänisiä. — Joko uskallatte nähdä minut? — Tietysti, Lari tuhahtaa. — Mitä teille on minusta kerrottu? — Entä teille minusta? — Olette panokone. — Se on paljon sanottu, mutta pyrin siihen. — Tyydytätte naisen kuin naisen vartissa. — Osaan asiani. Lari miettii hetken. Se, että Katriina Suuri omistaa yksinään energijätti Gasoljemin, jonka markkina-arvo viimeksi toimitetussa arvioinnissa oli kohonnut jo yli 600 miljardin dollarin, tekee hänestä paitsi Venäjän rikkaimman naisen, myös merkittävän kansainvälisen pelurin. Pelottavankin, jos tikut lähtisivät menemään ristiin. Tässä pelissä Suomi, jonka kansantalous on vain kolmanneksen Gasoljemista, olisi pelkkä tuuliviiri. Ei ihme, että Aarras kumppaneineen oli ollut asiassa niin ehdoton. On onnistuttava, muuten ei kunnian kukko

laula. Sisimmässään Lari tuntuu syttyvänsä. Mitä enemmän on haastetta, sitä parempi on lopputulos. — Nuolisitteko minua sieltä? — Tietysti, mutta ensin teidän on tultava esiin. — Mikä on hintanne? Lari miettii hetken. Liika kiire yleensä pilaa kaiken. — Kuppi kahvia minun määräämässäni paikassa ja ajankohtana. — Olen kovin kiireinen. Mielummin maksaisin enemmän ja heti. — Ottakaa tai jättäkää. — Entä peniksenne? Voin määrätä, että siitä tehdään hakkelusta. — Se on teidän etuoikeutenne. En puutu siihen, mutta ainakin lähden pää pystyssä ja itsetunto kunnossa. — Tulen kohta esiin. Oletteko valmis. En yleensä näyttäydy kenellekään, ja siihen on syynsä. Mitä tiedätte ulkonäöstäni? — En muuta kuin sen, että sitä on hiukan korjailtu. Kartiinan naurahdus on kuin kolikkoressun rasahdus pajatsosta. — Kummastakin päästä, kyllä. Kumpaan päähän te naisessa ensin ihastutte? — Yleensä näen yläpäähän ensin, Lari naurahtaa. Samassa seinä aukeaa ja olento, sen paremmin Lari ei näkyä pysty määrittelemään, astuu huoneeseen. Kaiuttimet rasahtavat passiivitilaan ja Katriinan oma, luonnollinen ääni täyttää nyt aulatilaa kuin ensimmäinen makea hattara pienen lapsen avoinna odottavan suun. — Tässä minä olen. Aataminpuvussa ja vähän Eevankin. Larin katse osuu tietenkini, turha sitä on kieltää, Katriinan reisien välissä sojottavaan puolikovaan penikseen. — Sain syntyessäni kivekset, mutten penistä. Teetätin sellaisen rahalla, Katriina naurahtaa. — En ole ihan varma, miten se reagoi toisen miehen kanssa, mutta naisten kanssa se toimii. Heitä on ihan jonoksi asti. Kaikki perverssi kiinnostaa naisia. — Se on bioninen, Lari on tietävinään. — Lääkäreiden mukaan erektio on krooninen, ja jatkuu koko elämäni ajan. En ole varma, miten siihen suhtautuisin. — Hyvinhän te tunnutte sen ottavan, Lari veistelee. — Olen hyvä teeskentelemään. Veroitatteko te tunnista vai miten? — Ei ole mitään kiirettä. Voin vaikka jäädä yöksi. Joskus vain sylittelen asiakkaitteni kanssa. Yhdyntäkeskeisyys on niin passé. — Minä nyt kumminkin toivon, että rynkyttäisitte minua peräsuoleen ja minä tekisin saman teille. Jos haluatte sen kahvikupillisen, niin tässä ovat ehtoni. — Oletteko kokeillut seksirobotteja? Niistä parhaat ovat aivan kelpollisia. — Seisooko teillä jo? — Tietysti. Saan sen seisomaan missä ja koska voin. — Ketä tai mitä te silloin ajattelette, jos saan kysyä. Lari naurahtaa. — Erästä Jennaa. Mahtava pakkaus, täytyy sanoa. — Siis tyttöä. Ymmärrän. Mutta tällä Jennalla ei ole munaa? — Ei, eikä rahaakaan, Lari tunnustaa. — Runkkaisitteko vatsalleni? — Löysät pois ensin, vai? — Tykkään katsella. En voi sille mitään. Onko penikseni mielestänne vastenmielinen? Sen ympäröimiseen käytettiin vasemmasta reidestäni otettua nahanpalaa. Lari pudistaa päätään, vaikka arpi loistaa kuin Helsinki-Vantaan pääkiitoradan laskeutumisvalot.